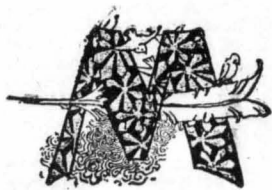

ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND HARAUCOURT

ΠΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

του συνιστά να καταθέσει ό,τι ξέρει άπ' την υπόθεση. Τέλος ό άνθρωπος αυτός άρχίζει την κατάθεσή του μ' αυτά τή λόγια :

— Διπλωμάτα, κύριε άνακριτή, πού με είπατε και άνανδρε, "Όχι, δέν είμαι άνανδρος. Άγαπώ την ήσυχία μου κ' αυτό έγινε τό σπουδαιότερο. Έξησα τή ζωή μου στά γερά κ' έφαγα την ποτηρία του κόσμου με τό κοινάκι. Έβαλα γνώση τό λοιπόν και δέν μπερδεύουμε καθόλου στών άλλων τής υπόθεσης. Κι' αυτό, γιατί κατάλαβα πώς δέν πρέπει να χώνη κανείς τή μήτη του σέ δουλειές πού δέν τόν ενδιαφέρουν. Και την εμάρισα στή ζωή μου αυτή τή μούρη και μονάκριβη ώλήθησα, παντού και πάντα.

... Γυ' αυτό και δέν μπερδεύτηκα καθόλου εγώ προσωπικά, στήν υπόθεση πού με ρωτάτε. Τά είδα όμως όλα. Τά παρακολούθησα άπ' τήν άρχή ως τό τέλος, ύποψια και κρυφά, χωρίς κανέναν να πάρη πρέφα τή μυσική παρακολούθησή μου, μιά δέν άνακατέψτηκα καθόλου στήν υπόθεση αυτή.

... Τι μ' έμελλε; Έγώ στεκόμουν παραμέρα. Κανέναν δέν με πείραζε έμένα. Γιατί με γνώσω τήν ούρα μου στίς ξένες δουλειές; Για νάχη φασαρίες ή φαιμίλια μου κατόπιν όπό τό δικό μου φταίξιμο; Κι' εγώ ό ίδιος να τραβάω τά μαλλιά μου τζάμπα; Μήν είσαστε άντιπάμοιος και ζόρεκος, κύριε άνακριτή. Νάμια. "Ερχομαι στήν υπόθεση άμέσως.

... Μόνο άφήστε με άκόμα δύο λόγια να σάς πώ, γιατί με ζεματίσατε μ' αυτό πού μούτατε. "Άνανδρε, λέει! Μιά μήπως τούς γνώριξα εγώ καθόλου τούς δύο αυτούς κυρίους; Μήπως ήξερα πούξ άπ' τούς δύο τους είχε τό δικαίω και πούξ δέν τόχε; "Άς είνε. Άκούστε με καλύτερα κ' ύστερα παίρνετε τό λόγο σας, τόν παρ'ό για μένα, πίσω.

... Ίδού! Άνεβαίνω στό σιδηροδρομικό βαγόνι. "Όραία... Πλήρωςα τό εισιτήριό μου, τό τρίτωσα στήν τσέπη μου και μπαίνω στό κοιμητήριον Στρογγυλοκόθισμα στή θέση μου άναπαινικά κ' ό ρόλος ό δικός μου τελειώνει πειά. Άρχίζει τώρα τού τραίνου ό ρόλος. Πρέπει τό τραίνο να με πάη εκεί πού θέλω και για όλα τ' άλλα φουξός να μήν κληνίσω... Μάλιστα...

... Άδιαφορώ για όλα τ' άλλα, όσα δέν έχουν σχέση με τόν εαυτό μου και με τό καλό ταξείδι μου.

... Στήν άλλη άκρη του βαγονιού κάθεται ένας άλλος κύριος. Δικαιώμα του να καθήση. Δικαιώμα του να ταξιδεύη. Δικαιώμα του να κάσση στο ίδιο βαγόνι με μένα. Άρχει τόν κάλο μου να μήν πατήση. Για τ' άλλα άς κόψει τό λαζιό του. Τό ίδιο μου κάνει.

... Τό τραίνο σφυρίζει, τά βαγόνια χιντύνε τό ένα επάνω στο άλλο και τή στιγμή εκείνη κάποιος άκόμα κύριος μπαίνει στο κοιμητήριον τρεχάτος. Κόντεψε να χάση τό τραίνο, ό βλάκας, μιά τί μ' ενδιαφέρει έμένανε αυτό τό πράμα; Δικαιώμα του ήταν. Έγώ θε να τόν δασκαλέψω να κωρυπτιξη καλύτερα τό ζυπητηρή του; "Όχι, άδερφέ!

... Τό τραίνο τρέχει τώρα, κατακυλώνοντας στίς ράγες του με γρηγοράδα και σφυρίζει σαν δακνομασμένο. Δικαιώμα του να τρέξη

και ύποχρέωσή του να σφυρίζη. Έχουμε και τούς άφήρημένους, βλέπεις!

... Τό φώς τής κληνισμένης λάμπας του βαγονιού είνε μουντό κ' άδύναμο. Δικαιώμα του. Άφού ρίχνουν τό πετρέλαιο στή λάμπα με τό σταγονόμετρο αυτό οι άγονοδίτες; "Άς τά ξεμπλέξουν, όπως τάμπλεξαν, οι ίδιοι. Έμένα δέν μου χρειάζεται και τόσο τό περίσσιο φώς.

... Οι δύο γετόνοι μου κοιμούνται. "Η κάνουν πώς κοιμούνται. Δικαιώμα τους. Έγώ βουτιέμαι σούμπετος στό χάος τών ύποθέσεων μου, πού τίς κληνιάω νύχτα—μέρα, σαν νάμια λυσσομασμένη, γιατί άπ' τίς ύποθέσεις μου αυτές ζυμώματα και τό ψαμί πού τρώνε τά παιδιά μου. Μιά κεί πού βρίσκωμαι τόσο βαθειά συλλογισμένος κ' έχω τό μάτι μου κλειστό, τ' αυτό μου, πούμαι σαν τού λαζού τ' αυτό, πάντα στα πεταχτά ένα θρόημα ανάλαφρο.

... Δίχως να σαλέψω τό κορμί μου, άνασπώνω λίγο τό δεξί μου βλέφαρο. Και με τήν άκρη του μισόκλειστου τόφα δεξιού μου πού μου βλέπω τόν δεύτερο, τόν καθυστερημένο κύριο, να σκάνεται ύποψια κ' άθόρυθα όλόρθος και να στέκεται δισταχτικά στή μέση του βαγονιού.

... Κρατάω τήν άνασπώ μου. Έκείνος κιντάει μιά έμένα, μιά τόν άλλον ταξιδιώτη και χαϊδύει νευρικά τό γριζό του μουστάκι. Τομουδιά έγώ.

... "Αν ερχότανε σέ μένα, θα τόν κανόνιζα καλά. Μιά νάτον. Γλυστράει άθόρυθα, σαν τήν όχιά και ζυγώνει στόν άλλο. Και μ' άρσσε αυτό τό πράμα, κύριε άνακριτή. Καλύτερα σέ κείνον, παρ'ό σέ μένα. Δέν τίς γουστάρω τέτοιου είδους προσεγγίσεις από ύποψια ύποκείμενα τήν όρα πού τρέχουν τά τραίνα και τά βαγόνια βυθίζονται στο μισοκιντόφο.

... Ήταν, όπως σάς είπα, μισοκιντόφο γύρω, ή λάμπα έρχιγε δλόγνρά τής φώς τρεμάμενο νεκροσεριού. Μιά ήσαν σσηνηθαινα πειά τά μάτια μου κ' έβλεπα καθαρά, λαγαμασμένος στή γωνία καθώς ήμουν, τά παραξένα και έξωφρενικά καμώματα του όρθιου σνελεβάτη μας.

... Είχε κοντοζυγώσει τόφα τόν άλλο πού κοιμώταν. Και ξαφνικά σταμάτησε μπροστά του, ήφρεσε ματφα ματογυάλα, στάθηκε προσοχή, κολώνα, σαν φαντάρος μπροστά στο στρατηγό του, κ' άπόμεινε λίγα λεπτά δίχως καθόλου να σαλέψη.

... Έπειτα, έχωσε τό χέρι στή μέση τσέπη του βαγονιού παλτού του κ' άρχισε σιγαλά να ψάχνεται, ενώ ή μοχθηρή ματιά του ήταν οργυμένη πρ'ό τό μέρος μου. Τόν έννοιαθα να με λοζοκιντάξη. Τόν λοζοκιντάξα κρυφά κ' εγώ, δίχως να τού μιλάω και δίχως να σαλέτω. Τι μ' έννοιαζε έμένα; Οι δύο τους είχαν τά νταραβέρια, κεινη τή στιγμή, κ' εγώ ήμουν ένας τρίτος, ξένος κ' ένοχλητικός στίς δοσοληρίες τους εκείνες.

... Ξαφνικά, τό χέρι του βγήκε άπ' τήν τσέπη. Κρατούσε τόφα ένα σκοροφόρομο μαντήλι κ' ένα μπακαλάκι. Μιά βαρειά μπουδιά φαρμάκου—ήτανε άραγε γλωσσόφάρμο; Πάντως, δέν έξρω από τέτοια— άπλώθηκε στόν άέρα. Κι' ό όρθιος εκείνος κύριος, κιντώντας τότε μένα και πότε τόν κοιμισμένο, πούχωσε άπότομα στα ρουθούνια τό υουσεμμένο με τό φάρμακο μαντήλι.

... Σφάληξα τά μάτια μου έπιμελωξ πειά. Τι μ' έγνοιαζε έμένα για τά παραξένα καμώματά τους; Δεκάρα τασοστή δέν έδινα.

... "Όταν ξανάνοιξα κρυφά τό μάτι μου και λοζοκιντάξα πρ'ό τό μέρος του, ή καρδιά μου σφυροκόπησε γοργά και τόν τρομάρα της. Είδα τό φίλο μου νάχη τραδήξει τόφα τό πορτοφόλι του κοιμισμένου, τήν καδένα και τό ρολόγι του, να τά τριπώνη βιαστικά

Τόν βρήκε στο τραίνο νεκρό ή γυναίκα του!...

στην τσέπη του και να κοιμούνται ως το λαμό.

... Ύστερα ξηράξε το εξεστιαστικό του βλέμμα επάνω μου, κνττώντας με επίμονα και προσεχτικά. Δεν έβλεπα τα φλογερά του μάτια, μα τα μάντελα κάτω απ' τα μαύρα του γυνάλια. Τα αλσθανόμωνα να ψαρούνεον την ψιχιά μου, τη στάσι μου, την έκφρασί μου, μα στάθιμα άτρομος και παλλήλαρη, κίτριε άνακαριτή. Δεν σάλεμα όόότελα απ' τη θέσι μου, παρ' όλες τις τυραννικές κ' άγριες ματιές του.

... Τι τα θέλετε; Μπορεί να μη ιπεροδεύομαι στών άλλωνών τις υποθέσεις, μα έχω καρδιά και δύναμι θελήσεως, όταν βρεθώ στον κίνδυνο μπροστά. Δικαιώμά μου είνε. Τέλος πάντων και με λίγα λόγια, να τι έτρεξε κατόπιν:

... Το τραίνο σιαμάρησε. Άνοιξα τότε τα μάτια μου με θρος φυσικό και είδα πώς τα γκρίζα μοντάκια του συνταξιδιωτή μου, του λακοδιτή, είχαν γίνει κατάνιαρα. Δεν φορούσε μεταγονάλια τόρα και φανόταν 25 χρόνων παύλληλαρι. Άξαρνα σηκώθηκε και κατέβηκε απ' το τραίνο.

... Έφορξα άμέσως μα μετά στον άλλον επαβάτη. Δεν κουνώτανε καθόλου. Είχε γούστο νάταν νεκρός και δεν τα νοστιμεύομαι καθόλου τα νυχτερίνα ταξείδια, όλοφάνταχος στο βαγόνι, μαζύ με πιώματα μονγά και αλλύγιστα.

... Άρπαια λοιπόν τη βαλίτσα μου και κατέβηκα κάτω. Είχα φτάσει άλλωστε στού ταξιδιωτή μου το τέματι. Βγήκα βιαστικός απ' το σταθιό και μπήκα στο λεωφορείο. Έκει είδα ανάμεσα στούς άλλους επιβάτες και τον νεαρό συνταξιδιωτή μου, του βαγονιού, δεν λακοδιτή. Κατέβηκα τότε άμέσως και πήρα άλλο λεωφορείο, Δεν ήθελα να τον ενοχλήσω, τον νεαρό εκείνον, κ' ούτε τον ξανάειδα από τότε.

... Έμαθα την άλλη μέρα, ότι βρήκανε στού τραίνο, πεθαμένον από συγκοπή, κάποιον ταξιδιωτή. Τόν βρήκε ή γυναίκα του, που τον περίμενε στού σταθιό. Τι μ' έμελλε λοιπόν έμένα, κίτριε άνακαριτή, να ζωώ τη μήτη μου σε δουλείες που δεν μ' ένδιαφέρουν και να διορθώσω τις λαποδοσαστικές έσθέςεις, λέγοντας πώς ό ταξιδιωτής εκείνος δεν πέθανε, αλλά δολοφονήθηκε;

... Σας άνοιγω την καρδιά μου, επειδή με είπατε άνανδρο και δειλό. Δεν χρώσταμα όστόσο τίποτε έγω να λήθ ό κόσμος σαν περνώ: «—Ποιός; Αιτός; Ά! ναί, αιτός ιπεροδεύτηκε κάποτε σε μα δολοφονία». Τέτοιες δόξες δεν τις ζήλησα ποτέ μου.

... Άσιντε να βοηθ άξερη και να τους αλλάξης το μαυλό, ότι δεν ήσουν ένοχος στην υπόθεσι αυτή, μα ούτε και ανέννοχος, αλλά μονάχα ένας άθως μάριφρας και τίποτε παραπάνω. Τι τα θέλεις, κίτριε άνακαριτή. Μιά συμβουλή τουό δίνω: Τίναζε το πάλωμά σου απ' τούς ψύλλους και μη σε νοιάζει άν αυτοί θα τσιμπήσουν άλλωτε. Έράρισε τη συμβουλή μου και θα με θυμηθής!...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ζήτησαν απ' τον Φραγκλίνο να δόση μια εξήγησι στού περιεργό φαινόμενο τών άνθρώπων εκείνων, που όσο πιο πολύ τούς είνουε ή τύχη, φορτώνοντάς τούς με πλούτη, τόσο περισσότερο άπληστοι γίνονται και τόσο πιο πολύ φορτώνονται με καταθλιπτικές φροντίδες, χάνοντας έτσι την ήσυχια τούς και τη στοιχειώδη τούς άνθρώπινη εϊχαρίστησι.

Ό Φραγκλίνας, χωρίς να πη λέξι, πήρε ένα όραίο μίλο από κάποιον κίνιστρο, πουταν πλάι του, και το έδωσε σ' ένα παιδάκι, που έπαιζε εκεί κοντά.

Τό παιδάκι πήρε τοό δώρο με πολλή εϊχαρίστησι. Άμέσως ό Φραγκλίνας τού έδωσε και δεύτερο μίλο. Τό παιδάκι τοό πήρε κ' αυτό με τοό άλλο του χέρι. Τότε ό Φραγκλίνας τού έδωσε και τρίτο και τέταρτο και πέμπτο μίλο. Τό παιδάκι όμως, μην μπορώντας να τα κρατήση όλα, έσυξε τα χέρια του για να πάρη στην άγκυλιά του όσο τοό δυνατών περισσότερα. Άλλά παρ' όλες τις προσπαθίες του, τού γλίστερησαν ένα—δύο μίλα και τοίτεπασαν κάτω.

Τό παιδάκι, ύστερ' απ' αυτό, άρχισε να κλαίη. —Νά! είτε τότε ό Φραγκλίνας, ή απάντησί μου στην ερώτησί σας για τη δυστυχια τών ευτυχιαιμένων, άλλ' απλήστον άνθρώπων.

Όταν ό Κικέρων είδε κάποτε τον γαμπρό του, έναν κοντόσωμο άνθρώπο, να περνά πλάι του, φορώντας στη μέση του ένα πελώριο σπαθί, ρώτησε:

—Μά ποιός κρέμασε τον δυστυχισμένο τοό γαμπρό μου απ' αυτό τοό ξίφος;

HRC

HRC

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(Από τα Ευρωπαϊκά σατυρικά φύλλα)

Ένας γέρος πάσχει από τα μάτια του και πηγαίνει στού οφθαλματρείο. Ό οφθαλματρείος, αφού τον εξέητασε, τοό λέει:

—Δεν βλέπω νάχης τίποτε.

—Κι' έγω... δέν β λ έ π ω τίποτε, απάντησε ό γέρος, και γι' αυτό άσκιώδς ήθα σε σάς!

***

Ό οικόνομος σύζυγος:

—Βλέπεις, χρυσέ μου άντρούλη, τί πρακτική και οικόνομος γυνάικα που είμαι; Άγόρμισα αυτό το θαμιάσιο καπέλλο κ' αυτό το μαντώ με τα χοιμάτια που μου δίνεις για τα ψόνια!

—Κι' αυτοί οι λογαριασμοί τί είνε;

—Ά, δεν είνε τίποτε! Είνε αυτά που χροσοποιε του μπαζάλη, του φούραρη και του χασάτη!...

***

Ένας δικαστής κοιμάται κατά τη διάρκεια της άγορεύσεως ενός διαγόρου.

Ό δειπηγός τοό άνταλαμβάνεται, διακόττει την άγόρευσι του και λέει στον πρόεδρο:

—Συγγνώμη, κίτριε πρόεδρε, θα εξακολούθησω την άγόρευσι μου, όταν ξιτηήσει ό κύριος δικαστής.

—Ξέρω κ' έγω τί να σάς πώ! τοό άπαντά ό πρόεδρος. Πιθανόν ό κύριος δικαστής να περμιένη να τελειώσετε την άγόρευσι σας για να ξιτηήση!...

***

Ένας μονόφθαλμος στοιχημάτισε μια μέρα με κάποιον που είχε και τα δύο του μάτια γερά, ότι, μολονότι είχε ένα μάτι, έβλεπε περισσότερα πράγματα απ' αυτόν. Άφου ό άλλος παραδέχτηκε τοό στοιχημά του, ό μονόφθαλμος γύρισε και τοό ειπε:

—Τό έχασες τοό στοιχημά!...

—Γιατί; τον ρώτησε καταάλητρος ό άλλος.

—Γιατί έγω βλέπω δύο μάτια δικά σου, ενώ σε βλέπετε μόνον ένα δικό μου!...

***

Τό ευσυνείδητο γκαρσόν:

Ένας κύριος πηγαίνει στού ρεστοράν να φάη. Τό γκαρσόν σπεύδει να τον περιποιηθ ή και τοό δίνει τον κατάλογο τών φαγητών. Έξαρνα ό κύριος βγάξει ένα τάλιτρο, τοό δίνει στοό γκαρσόν και τοό λέει:

—Πάρε, παιδί μου, παρακατωλικώς το πουμπουκάου σου. Και τόρα πέσ μου, σε παρακαλώ, τί μου σινιστάς με την καρδιά σου...

—Νά πάτε σ' άλλο ρεστοράν, κύριε!... άπαντά τοό γκαρσόν.

***

Μεταξύ φίλων:

—Έγω, φίλε μου, άν καμιά φορά άποφασίσω να παντρευτώ, θα πάρω μια γυναίκα που νάχη πρὸς παντός θάρρος!

—Και βέβαια πρέπει να ναι θηροράλεια, για να πάρη έσένα!...

***

Μια γρηιά τουγκοίνα πηγαίνει μια ήμερα στην Άγορά ν' αγοράση αυγά.

—Πόσο τ' αυγά; ρωτάει τον αλωγοπόλη.

—Δύο δραχμίες τοό ένα! Τα σπασμένα όμως μιάμιση δραχμή!

—Όραία! Σπάσε μου τότε πέντε αυγά φρέσκα!...

***

Μικροπαραξήγημος:

Ό σύζυγος έπιστρέφει άργά σπίτι του, κάπως στοό κέφι.

—Για να σου ειπώ, τοό λέει ή γυναίκα του, μου ειπες ότι θα πινες ένα ποτήρι κρασί μόνον κ' ότι θα ήσουν έδώ στις όχτω ή ώρα. Δεν εν' έτσι;

—Όχι, όχι, λάθος έκαμες! Εκτα πώς θα πώ όχτω ποτήρια και πώς θα ρθώ στη μία ή ώρα!...

***

Ένας καθηγητής ύποστηρίζει σε μια οικογενειακή συναναστροφή, ότι δεν ύπαρχει στον κόσμο γυναίκα άσχημη!

Ό γυναίκα του τότε, ποιχζε τη μήτη της πλακωτισή, θέλοντας να προκαλέση κανένα κολλημάν για λογαριασμοί της, γιγίζει και τοό λέει:

—Όποτε δεν με βρίσκετε άσχημη, άγάπη μου;

—Άσχημη, σύ; Μά σύ, χρυσή μου, είσαι άγγελος πειόν έξ ούρανού! Τό δυσπίχημα ιώνο είνε ότι έπεσες στη γή με τη μήτη!...

***

Ό σύζυγος.—Κάθε φορά που βάζεις αυτό το καπέλλο, ξεκαρδιζομαι στα γέλια! Τόσο πολύ τοό βρισκω γελοίο!...

Ό σύζυγος.—Περμιέμε να ρθ ή ό λογαριασμός της κατελλούς και τότε θα ιδούμε άν θα εξακολουθής να γελάς!...